rere:et ẜm hoc aſcẽſiones virtutū in corde diſpone-
re/et vitiorū remedia in ſuo exercitio ordinare:et ꝑ
illā ſuā inclinationē vitioſā habere ſuſpectā / et oībꝰ
modis iuxta rōnis imperiū refrenare. Cū aūt illud
vnū vitiū de quo ſupiꝰ fuit dictū/adeo ꝑ deuotū ex
ercitiū/et virile preliū debilitaueris: vt rōni obedi-
ens contradicere nō ꝓſumat: ẜ ſi qñ ſe erexerit/ſtatī
rōnis imperio ſine prelio refrenet: tūc aliud vitiū ſi-
mili diligentia debes inquirere/qđ te plus infeſtat:
et contra illud mō cōſimili ꝓliari. Noli tñ putare ꝙ
aliquod vitiū adeo in te radicitus poſſis euellere/vt
nō ſit opus amodo ſaltē generali ſollicitudine et hor
rore contra ipm debellare. Etenī: vt ait Bernardꝰ.
Vitia ſemel putata repullulant/et effugata redeūt ꝛ
reaccendūt extincta et ſopita denuo excitant.

¶ Qr ſcđm diuerſitatē nature vitiorū di-
uerſimode ſit contra ea decertandū: et in
q̊ cōſiſtit illa diuerſitas vitiorū. ¶ Ca. liiij.

ADhuc aūt de mō preliandi cōtra vitia ſcire
expedit/ꝙ contra ꝓdicta octo vitia/ꝛ ab eis
ꝓcedentia nō ſit eodē mō preliādū: ẜ ſicut
diuerſa ē natura vitiorū/ita et varia ſunt contra ea ꝓ-
lia arripienda. Siquidē carnalia vitia meliꝰ vincis
fugiendo oēm occaſionē et materiā tibi de ipis ſub-
trahendo. Spūalia vo meliꝰ expugnas occaſiones
qbus ipa irritant/et cōtraria fiant habēdo et fortiꝰ
reſiſtendo. Scđo conſidera adhuc aliā diuerſitatē
et variam naturā vitiorū. Sunt etem̄ quedam vitia
q ſemp ex alijs oriunt/et ſine alio vitio ꝑ ſe nō veni-
unt/qle vitiū eſt inuidia: et tūc nō tā contra illud vi-

tiū/ꝙ contra ipm vnde habet originē debes prelia/
re. ¶ Tertio aduerte aliā vitioꝝ diuerſitatem et na/
turā temptationū. Nam ſunt quedā vitia q̄ apte ad
malū trahunt/et ſuo ipetu volunt aiam opprimere:
ſicut ē luxuria vel iracūdia: et his debes reſiſtere cū
labore ꝛ dolore. Sunt alia que ſuo ipetu nō ipellūt
ſ ſeducendo fallunt: et talia ſunt ſepius etiaꝫ contra
appetitū: ſicut tēptatio de exceſſu vigiliaꝝ/ieiunioꝝ
et hmōi. Et hic nō tā opus ē fortitudine ꝙ diſcretio
ne: Vñ ſm Bern. nouiſſe in hac pte ē viciſſe/ꝛ crede
re eſt vincere. ¶ Sunt aūt adhuc alia vitia q̄ parit
ſuo impetu impellūt et bonitatis apparitione/ſicut
ē: verbi gratia/affectus inordinatꝰ ad p̄dicandū: qui
ſeducit ſub pallio zeli aiaruꝫ: ipellit appetitu laudis
et impetu reputatiōis. Et hec eſt piculoſiſſima tēp/
tatio. Vñ hic primo opus eſt ſcire ꝛ credere eſſe tēp
tationē: nec tñ ſcire vel ſciuiſſe ē viciſſe: ſ et opus eſt
eius impetū laboribus et exercitijs refrenare.

¶ Qđ tres ſunt aſcenſus contra vnūqđ/ ꝙ vitiū. id eſt tres profectus ad oppoſitā virtutem.

¶ Capitulū. lv.

His igitur ad cautelam tuam de vitiorū cer
tamine in generali premiſſis: nunc ad vitio
rum ſingulorum certamina ſingularia deſ/
cendamus. ¶ Prius tamen ſcire debes ꝙ contra
quodlibet vitium quod arripis debellandum/aſ/
cenſiones in corde debes diſponere/et quoſdam
pfectuuꝫ gradus: vt ſcias quantum ad virutē ipaꝫ